

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru
fie-care publicare.

Prenumeratiune nouă

la

„Telegrafului Român”

care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe anul 1884, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumeratiune se trimit mai cu înlesnire pelângă asignatiuni postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei unde se află cu domiciliul, și eventual al postei ultime se fie scrise bine, ca să se poată ceti.

Se atrage atențiunea on. domni abonați, al căror abonament se sfîrșește cu ultima Decembrie 1883, ași anoi din vreme abonamentul, pentru ca să nu fie peditura silită a sista, sau a întârția cu expedarea foiei*).

Editura „Telegrafului Român” în Sibiu.

* O înlesnire foarte mare în expedițiune se face prin lipirea unei fășii de adresă dela abonamentul ultim.

Sibiu, 11 Ianuarie, 1884.

Valoarea unei națiuni în veacul nostru se măsura după gradul de cultură ce-l are. O națiune fără cultură, mai de vreme sau mai târziu trebuie să apună. Acest adevăr, această convingere, o vedem afirmându-se la toate naționalitățile ce compun statul nostru poliglot — dela națiunea domnitoare până la cel mai neînsemnat fragment de popor.

Cultura însă, dacă voim, ca printrînsa să ne păstrăm nealterat caracterul național, nu poate fi decât națională. Naționalitatea este astăzi un atribut esențial al culturii. O cultură pe alte baze este imposibilă.

Națiunea maghiară, care astăzi se află la cărma statului, ne dă cele mai eclatante dovezi despre acest adevăr. Ea a pășit pe calea progresului cu un entuziasm, care este propriu temperamentului celui viu ce o caracterizează — însă din nenorocire ea în zelul seu escentric de progres, a trecut deja marginile unei dezvoltări firești și treptate. Maghiarii de astăzi nu se mai mulțemesc cu progresul națiunii lor genetice, ei pretind ca celelalte naționalități din stat să se desbrace de individualitatea lor, să-și lapede limba și să se conformeze întru toate caracterului național maghiar. Cu alte cuvinte: Pe terenul

culturei ca și pe terenul politic, devisa e: maghiarismul și maghiarisarea.

Mult a trebuit să sufere naționalitățile din Ungaria de dragul acestei idei de predilecțiune a maghiarilor. Maghiarisarea este punctul de mîncare, directiva în toate manifestațiunile vieții publice, și acest curent periculos străbate astăzi toate straturile sociale, chiar și cercurile normative.

În asemenea stare a lucrurilor nimic mai natural decât necurmatale atacuri din partea maghiarilor asupra condițiunilor noastre de viață și cultură națională, atacuri sistematice, cari în loc de a înceta se înmulțesc și devin tot mai grele și mai înverșunate. Presa maghiară-jidană, care se află în serviciul acestei idei, nu se mai mulțemesce cu amenințări, cu suspițări și învinuiri, — ea ne atacă astăzi cu toată serioșitatea pe față bazele culturii, institutele de învățămînt de ori ce categorie și provoacă factorii puterii la nimicirea totală a foculariilor noastre culturale.

Vom aminti de astădată un atac, care deși nu este îndreptat direct în contra noastră a Românilor, dar totuși impliciter ne atinge și pe noi foarte de aproape. Este vorba de desființarea Academiei de drepturi din Sibiu. E lucru vechiu și publicul știe, că presa maghiară sub pretextul fals de pangermanism și dacoromanism de ani și-au concentrat atacurile asupra acestui foculariu de cultură mai înaltă, și prepară necurmat și sistematic opiniunea publică pentru desființarea acestui institut. Eram detași cu aceste manevre jidovesce și credeam că esagerarea nu va trece peste coloanele diarelor fanatice. Mai târziu însă vocea presei a aflat resunet chiar și în corpul legislativ. Stînga extremă cu patrioții soi patentati s'a făcut mai întăiu interpretul legal al presei maghiare în dieta ungară. „Stêrpiți acel cuib de vespi, stergeți vatra pangermanismului și a dacoromanismului și veți face un serviciu mare causei maghiare” — acesta era refrenul unor patrioți esagerați și nechibșiți. La desbaterea bugetului stergerea academiilor era obiect obligat de interpelețiuni sau remonstrațiuni. Ministrul instrucțiunii publice apêra acest institut contra violentele atacuri — și prin aceasta credeam că avem de a face numai cu un vifor într'un pîhar de apă.

Dar *gutta cavat lapidem* — vecinicele atacuri și denunțări din diferite părți, au avut totuși înrîrîrînță rea și au fost în stare să modifice părerile chiar și în cercurile oficiale. În anul acesta când s'a discutat în comisiune bugetul pe 1884, însuși ministrul de instrucțiune publică ne-a surprins cu

descoperirea intențiunii de a sterge academia de drepturi din Sibiu în anul viitor. — Această declarațiune n'a luat încă forma unui conclud dietal, însă tare ne temem că după ce presa maghiară a preparat deja opiniunea publică pentru această lovitură, ministrul nu va mai aștepta cu realizarea unei dorințe ce o nutresc atâți patrioți orbiți.

Desființarea Academiei din Sibiu ar fi o lovitură grea nu numai pentru Sasi, dar și pentru Români, cu atît mai grea cu cît eventuala cassare a acestui institut este o jertfă ce se aduce ideii de maghiarisare. Nu rațiuni de stat, ci fanatismul cere acest sacrificiu, căci ideea de stat lesne se poate împăca cu existența unui institut, care a dat atâte puteri destoinice statului și probe înveredate, că corespunde pe deplin misiunii ce o are. Academia juridică din Sibiu a dat în trecut un mare și însemnat contingent de juristi, cari în viața practică au justificat pe deplin așteptările celor ce o au fundat și susținut până acum. Cea mai considerabilă parte a juristilor practici, cari și-au făcut studiile juridice în Sibiu, și reamintesc cu recunoscîntă meritele acestui institut și nu va putea să întimpine eventuala închidere a Academiei decât cu adîncă părere de rău.

Abstragînd dela exigențele ideii de stat, așa precum și le explică capetele cele inferbătate — academia din Sibiu, care astăzi este organizată pe baza instrucțiunii universitare și este provădută cu atribuțiile unei facultăți ce stă sub cărmuirea și directa controlă a statului, răspunde în prima linie unei trebuințe neapărate a statului. Poporațiunea sășească și românească din sudostul Transilvaniei are un interes vital la existența acestui institut, fiind că intrînsul se cualifică personalul trebuincios pentru jurisdicțiune și administrațiune. Cassînduse Academia, însuși serviciul public ar suferi o daună ireparabilă, pentru că cei mai mulți tineri din aceasta parte a Transilvaniei lipsiți fiind de mijloacele materiale nu vor fi în stare a cerceta universitățile și a se cualifica pentru viața publică. Consecuențele firește se vor arêta mai târziu.

Ori din ce punct de vedere am considera lucrul, cassarea academiilor nu va fi altceva decât ignorarea cu desăvârșire a intereselor vitale ale cetățenilor din aceasta parte a țerei, și prin urmare ale statului însuși, un sacrificiu adus fanatismului și șovinismului național maghiar.

Credem că bărbații de stat se vor mai socoti înainte de a da acestui institut salutar lovitura de moarte și vor recunoaște, că șovinismul nu este

FOIȚA.

„Năravurile și Datenele Românilor.”

(Descrie de Francezii: A. Beaure și H. Mathorel în opul lor intitulat: „La Roumanie“.)

Traducere de V. S.
(Urmare.)

„Amabila lor ospitalitate îi face să caute și să prevină pe necunoscut. În mai multe ținuturi românești, ei au trumosul obiceiului a pune pe la capul ulițelor vase pline cu apă pentru călătorii care ar trece din întemplant pe acolo. Intră în ori-care căsuță vei intra: o femeie frumoasă, care torce, îți vine înainte, te salută grațios în fermecătorul seu limbaj antic. Ea lasă toate la o parte, își dă toate silințele, ca să te primească, cum ar primi o fiică o soră pe fratele seu iubit, când se'ntoarce din depărtare. Fuge la fântână, și după obiceiurile vechi îți oferă apă ne'ncepută, apă curată, de care nu s'a atins mîna de om. După ce și-ai spălat mînilor, ea pune la o parte pânza strălucitoare ca pailioanele de aur (de *Flitterchen*) care o a făcut pentru bărbatul seu iubit. Îți oferă tot ce are mai bun în corfa sa, fructele care le păstrase pentru fiul seu care nu e acasă: străinul e trimisul lui Dumnezeu.”

În căscioară afli idila virgolică și încă sub o formă mai poetică: primirea ospitală a țeranului

francez, în cele mai multe ținuturi, dar cu deosebire acolo unde rasele s'au amestecat mai puțin. Eată o schiță despre populațiunea marelui oraș, București.

„Bucureștii, capitala României, se numără deja între cetățile mari ale Europei. După Constantinopol și Pesta, București sînt orașul cel mai populat din sudorient; el însuși se numește pe sine „Parisul Orientului.” Nu de mult poate n'a fost decât o grămadă de orășele, din afară privity foarte pitorești pentru întorsăturile și corturi strălucitoare din mijlocul tufșurilor de verdeață dar destul de neplăcute înăuntru, sau zidite, traversate de strade totdeauna infectate umplute conform anotimpurilor sau cu praf sau cu noroiu. Dar mulțămînt influinței populațiunii, repedei creșteri a comerțului și bogăției, Bucureștii se transformă repede în strade mari, curate și pe de o parte și pe de alta cu hoteluri frumoase, cu locuri foarte romantice, cu parcuri întinse bine grigite îi dau în centru aparența unei capitale europene, cari merită numele de „oraș voios.” Edificii deosebite și câte-va ornamente de arhitectură în stil turcesc sau persian îți revoacă în memorie vechia domnie a osmanliilor.

„Femeile României sînt grația însăși; ori mai poartă modele vechi nationale, cămișuță largă brodată, laibărul deschis (flotant) cretința cu multe colorii, între cari predominază roșul și albastrul, cerceii dela urechia și acel din păr; ori au adoptat toaleta modernă, ele te farmecă totdeauna prin ele-

ganța și gustul lor. La avantajele sale esterne, Româna adaugă o inteligență repede, o voioșie comunicativă, un spirit de comunism, cari o fac Parisiana Orientului. Grațioasele femei din România și nu undele, de o limpețime dubioasă a rîului Bucureștilor, au dat nascerea proverbului „Dimbovița apă dulce, cine bea nu se mai duce.”

România propriu zisă Valachia, ocupă totdeauna în cărțile care tractează despre România un loc mai larg ca Moldavia; de aci s'ar putea deduce că cele două provincii care s'au unit sînt foarte diferite, și totuși moravurile datinele și tradițiunile seamănă întru toate. Ce e drept numirea „Romania” se uzitează mai des pentru că e provincie mai cunoscută Francezilor, pentru că e mai populată și situațiunea sa lângă riul cel mare o supune mai ușor investigațiunilor filosofului sau simplului călător. Moldovanul nu se deosebește tare de Românul din România propriu zisă; el are aceleași caractere, modificate încât-va cum se țiece prin condițiunile de traiu. Eată nuanța de deosebire între cele două capitale. Iașii nu samănă cu Bucureștii, nici chiar ca Lyonul cu Parisul! dar Lijonul e oraș francez ca Parisul, și Iași oraș românesc ca Bucureștii. Mai corect s'ar pute compara cu Marsilia, după tabloul următor:

„Orașul Iașii sau Iachi, care ca și Suceava astăzi anexată la Austria, a fost capitala Moldovei, ocupă o poziție mai puțin centrală ca Bucureștii;

bun sfătuitor, când e vorba de temeliele cele tari ale instrucțiunii publice.

Pentru noi desființarea academiei din Sibiu ar fi și o dovadă nouă despre acel trist adevăr, că în Ungaria elementele cele calme și chibzuite și-au pierdut cu totul nădejdea de a mai da directiva în viața de stat.

Revista politică.

Sibiu, 11 Ianuarie 1884.

Scandalurile din dieta Croației au provocat preste așteptare suspendarea ședințelor pre timp nedeterminat. Agitațiunea ne mai pomenită, neurbanitatea și limbajul violent al Starcevicianilor au pus pe gânduri cercurile mai înalte, și ele au aflat cu cale a lua măsurile cele mai severe.

Ținuta croaților a pus la probă prudența și paciența politicilor din Budapesta. Prin August ei au crezut că e bine ca față cu violențele anticonstituționale se iee refugiu la armata comună. Astfel s'a introdus regimul militar cu delăturarea organelor legale. Ce va urma acuma, cu greu se poate prevedea. Deocamdată înregistrăm cele întâmplate. În ședința de Luni vorbea tocmai deputatul Ivici și anume într'un mod foarte aspru contra Ungariei. El diise, că nici prin o strictă observare a pactului nu se pot apăra drepturile Croației, pentru că toate partidele convin asupra părerii, că pactul s'a violat. Câți ani s'au câte luni, întrebă oratorul, credeți că va mai ține pactul, dacă el în cei 15 ani din urmă a dus poporul la desperare, miserie și serăcie. Pactul nu se mai poate susține și de jure nici nu mai există, pentru că pactul acesta fiind bilateral fu necurmat violat din partea unui compasciscenț. Deci nu ne rămâne alta decât se ne plângem la treptele tronului și se-i implorăm puternicul scut. Regele este în stat un factor constituțional, deci nu este un lucru neconstituțional dacă vom trimite adresa lui Voinovici. Oratorul critică apoi activitatea deputaților croați în dieta comună și procederea guvernului comun față cu Croația, cu privire la comerț, industrie și comunicațiune.

Oratorul fu intrerupt prin o viuă mișcare ce o produse intrarea banului în dietă. Banul făcând un compliment presidiului dietal îi predă rescriptul reg. prea înalt, care se cetî din partea notariului Popovi. O tăcere adencă a însoțit cetirea rescriptului, prin care Dieta Croației se închide până la altă dispozițiune ulterioară. — Banul declară în numele Măjestații Sale ședințele dietei croate prorogate pe timp nehotărît.

După aceasta se suspinde ședința pe timp scurt apoi se cetî și autentică protocolul.

Ivici: Așa dară sântem gata? Când îmi voi putea continua discursul?

Presidiul: Inchid ședința și mi iau ziua bună dela dvoastră — poate pentru totdeauna!

Dintre partidele dietei numai „partidul național“ a mai ținut după disolvarea dietei o conferență cu puțini membrii. S'a făcut propunerea, ca partida să se declare disolvată și se-și publice testamentul seu politic. În decursul desbaterei a isbutit părerea, că acest pas extrem este cu atât mai puțin recomandabil cu cât principiile legalității mai curând sau mai târziu tot trebuie să învingă, că partida trebuie să continue lupta pentru aceste princi-

pie, în jos prin combaterea esceselor șovinistice, în sus prin afirmarea pretensiunilor stipulate în propunerea comisiunii de 11 și în proiectul de adresă al majorității.

Oficiosul „Nemzet“ scrie despre întâmplările din Croația, că pe croați nu-i mai stăpânesce mintea luminată, dar nici patima politică, ci amerințările și atacurile personale. Ultraistii de acolo nu se mai restring numai la terorizarea masselor și la sugrumarea libertății politice, ci ei nimicesc pacea socială și voesc a-și consolida domnia lor prin turburarea elementelor pacifice și prin periclitarea siguranței publice. În fața acestor aparențe dispăre cu totul speranța pentru guvernul croat de a pute susține cu ajutorul dietei și cu mijloacele ordinare linișcea și ordinea în țeară. Deci se nu ne prință mirarea dacă auzim că în Agram sunt de lipsă și se și intenționează măsuri extraordinare. Dintralte — incheie „Nemzet“ — cele ce sau întâmplat până acum acolo nu sânt un reu ci numai învățătură pentru Croați și o clarificare pentru străinătate. Amândouă au fost de lipsă. Acum însă trebuie să se pună un capăt.

Din faptele amintite mai sus Croația se pare a fi earăși în ajunul unor crize interne. Cel puțin unele semne arată învederat, că bărbații dela cărmă se tem de noue complicațiuni în Croația.

Din Viena se scrie, că al doilea regiment de Ulani „principele Schwarzenberg“ din garnisoana de acolo, a primit încă de Vineri ordin să fie gata de plecare. Un asemenea ordin se dice că li s'a dat și unor trupe din corpul 3 de armată (Stiria, Carintia, Craina și Litoral). Unde se vor dirigea? aceasta nu este cunoscut trupelor. Mulți le aduc în combinațiune cu lucrurile ce se petrec în Croația.

Ministrul de externe al Rusiei dl Giers după ce a petrecut două zile în Viena, s'a dus cătră casă. Petrecerei acestui diplomat în capitala monarhiei, i se atribuie însemnătate politică. Domnul Giers mai înainte a dat roată prin Berlin-Friedrichsruhe, și apoi a venit la Viena. Cele ce s'au făcut la Viena au fost statorite cu dl de Bismarck și numai după aceea au fost comunicate și dlui Kálnoky.

Așa se scrie prin diare și fiindcă se scrie, se poate se fie și așa, căci astăzi soarta Europei o conduce oraclul din Friedrichsruhe.

Despre călătoria din Cestiune în special diarul „Allgemeine Zeitung“ din München scrie că dl Giers, a fost în Viena în misiune diplomatică. Chemarea lui era complanarea diferențelor dintre Rusia și Ausro-Ungaria în ce privește regularea Orientului conform tractatului din Berlin.

Ca refrenul modern se nu lipsească nici aici la sfârșitul articolului se dice, că aceste înțelegeri au de scop conservarea păcii europene.

În țeara turburărilor și a revoluțiunilor, în Spania cea catolică ear a izbucnit o criză ministerială. Conservativii au ajuns din nou la putere și prin aceasta s'a dat din nou material Carlistilor de a și reînchece cu mai mare revnă uneltirile pentru subminarea dinastiei actuale.

Europa urmărește cu mare îngrigire mișcarea revoluționară din Spania, căci acolo surprinderile nu se țin de domeniul rarităților.

Ca să fim consecuenți în enararea de lucruri omogene din Spania sărim dintr'una la Bulgaria, căci

și aici dăm de criză ministerială, ceia ce nu face nimăru durere de cap.

Cu mult mai critic stau lucrurile în Rusia. Nihilismul își arată earăși hidoasa față, și lumea scie de ce e capabilă aceasta hidră a societății rusesci. Cruda asasinare a șefului dela poliția secretă întâmplată în zilele trecute a pus în mișcare cercurile mai înalte, și s'au luat măsuri extraordinare pentru sugrumarea rului. Acestea le scim din roștul țarului Alecsandru al III, care în cuvântarea sa de anul nou în ce privește afacerile interne a diis că s'au luat măsuri energice pentru linișcea publică.

Cu privire la acest obiect „Romanul“ împrumută după Germania următoarele:

„Poliția din Petersburg a fost împărțită în zilele acestea, ear drepturile șefului poliției au fost sporite într'un chip însemnat. Șeful poliției din Petersburg are dreptul a interdiice nu numai întruniri populare, ci și societăți private, adunări comerciale și industriale, precum și șederea în capitală a vre-unei persoane care i-ar părea bănuită din vre-o cauză oare-care. Guvernatorii generali au dreptul din propria lor inițiativă și fără nici o răspundere de a aresta persoane cari le vor părea bănuite politicesc. Dacă vor exista dovești, care se arete că hănuiala nu este neîntemeiată, apoi autoritățile locale au dreptul deplin să esecute în închisoare în termen de 24 oare pe cei condamnați de tribunalele de resboiu. Perchisițiuni domiciliare se pot face la ori-ce vreme și pretutindeni, afară de castelele imperiale, și ori ce avere privată poate fi secuestrată. Autoritățile polițienesci și ale gendarmeriei de prin împregiurimi pot aresta ori ce persoană, pe o simplă bănuială numai să relateze și mai târziu guvernatorului despre acest cas. Autoritățile au dreptul, dacă cred că e de trebuință depărtarea unei persoane private, să o espedeze în Siberia și tocmai apoi să raporteze ministrului de interne despre această măsură administrativă.“

Fiindcă am accentuat tot lucruri anormale, ca să completăm tristul tablou, vom aminti și despre cearta religioasă dintre poarta otomană și patriarchul grecesc. De vre-o doi ani începând poarta otomană a început a cassa drepturile bisericii ortodoxe căștigate din timpurile vechi. Începutul l'a făcut cu patriarchul armenesc, care protestând contra răpirei drepturilor bisericii sale, a demisionat. Asemenea a făcut înaintea crăciunului și patriarchul grecesc, așa că pe Sântele sêrbători credincioșii bisericii noastre faptice au fost fără capi bisericesci.

Cestiunea religioasă din Constantinopole foarte ușor poate pune pe tapet cestiunea Orientului. Se pare că poarta otomană caută cu lumina crizei.

Astfel stau lucrurile: în Croația revoluția e în erumper, în Ungaria alte necazuri, de cari nu mai vorbim; în Cislaitania certe peste certe, în Spania revoluție formală, în Rusia doamne feresce, în Turcia tot lucrurile cele vechi, și în asemenea împregiurări cine se va indoi de durabilitatea păcii mult predicate.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Roman“.

Brasov în ziua de Bobotează, 1884. Domnule Redactor! Încântat de ceremonia bisericească, ce a avut loc astăzi la biserica sântului Nicolae de aici

însă fertilitatea pământului seu, vecinătatea Prutului și a Rusiei, căreia îi servește de deposit, situațiunea sa pe drumul cel mare comercial, care unesc marea Baltică cu marea Neagră, sânt cauzele numeroasei sale populațiuni; ca și Bucurescii el a devenit o cetate înfloritoare, deși unirea ambelor principate românesci într'un singur stat l'a lipsit de titlul seu de capitală. Zidit pe colinele din urmă espuse soarelui de meadăși, adăpat de micul riuleț Bachlui, care șerpuesce în mijlocul umbrelor, Iașii se presentă în un aspect destul de grandios, aspect a cărui frumsețe crește prin frumoasele quartire dinlăuntru cetății. Populațiunea, în care Jidovii, Armenii, Rușii, Țigani, Tartarii și Secuii sânt destul de numeroși, are deja o fisionomie semiorientală; și se pare că te afli sub soarele Asiei.“ (Elisee Reclus).

Câteva parisiene au purtat cu ocaziunea unor soarele costumul grațios și național al femeilor române, costum, care samănă așa de mult celui al Itălienilor. Structura corporală a acestor femei sdravene și grațioase se nimeresc de minune cu stofele multicolore; părul lor abundent poartă diadema de petri scumpe tot așa de bine ca și (la parurea de seguins) urechile cerceii; baltoanele mari de lână lasă să se vadă picioarele de o eleganță perfectă, ca și mâna albă ca cașul. La femeie dela țeară, și la cea dela oraș, afli aceeași nobleță în trăuri, cari dau feții lor o espresiune impunătoare, și

cât se poate de amabilă. Arlesienele noastre, femeile din Transtêvere și din Portici, femeile. Pelermului, dacă le-ar putea cineva zugrăvi pe unul și acelaș tablou n'ar da o icoană vie și esactă despre diferitele aspecte sub cari se presentă Româna. Modele noastre, cari de sigur nu sânt menite a servi sculptorilor de modele se pare plăcute dacă le poartă o română, nu doară că rochia îi stă ei totdeauna bine, ci pentru că ea se potrivește bine totdeauna pentru rochie.

În ce privește pe bărbați dacă i-ai arma pe cei mai mulți dintre ei cu armatura unui soldat român, frapantul lor portret l'ai afla pe reliefurile columnei lui Traian. El are aspectul unui cioban de statură înaltă, cu peptul larg el e încălțat în opinci legate până la genunchiu cu najite, pieptarul seu are forme unui cuirase, cingătoarea sa încinge talia și multele crețe a cămeșei sale scurte își aduce aminte de curele, de pele ale soldatului român destinate a l'impodobî și totodată a zădarnici lovitura inamicului. Românul poartă nește pantaloni (cioareci) ca Dacul și Tracul pe care orientul Europei nu l'a cunoscut decât numai în urma renumelui lui Alecsandru. Muncitorul, supus acelor necesități perpetue, ca și cel din ținuturile noastre și acelor munci cu care nu se poate de loc învoi eleganță în vestminte. Românul poartă pălărie de pěr, care îl scutesce de ploaie și soare, un laibăr, care îi lasa mâinile slobode peste pantaloni scurți și (ghete) încălțăminte durabile.

Ici coala întâlnești printre comercianți câte un om cu barba rasă cu mustața deasă groasă, cu un costum celui al Paricarilor, acesta e un suvenir despre domnia Fanarioșilor, Greci însărcinați de Poartă să facă pe România să simță jugul sclăviei. Acest soi de oameni se aflau până la un timp în număr însemnat în armata română, de un timp încoace s'au mai împuținat.

Viața e liberă în mijlocul acestui popor tiner în farte nu ca la noi sub o protecțiune prea des suprimătoare, ci pentru că fiecare face aceea ce vrea și nu vrea decât numai ceea ce convine ori cui. Se-i diică cineva Românului că e fără greseli însuși ar începe să ridă; României iar plăcea să numiască pe supușii sei „voluntare“ precum iar numi o Franceză spiritualistă „scumpii mei supuși (de fauts); în România te duci, cugeți, vorbești, scrii, și faci, (ca să o spunem franc), ceea ce se pare că-i pierdut cu totul în Franția. Ți se pare că te afli spre marea ta mirare, în o țeară, unde dai peste o activitate neobosită ca a statelor unite cu productivitatea lor, cu estensiunea țărilor lor libere, comerțul lor e împrenat în unele momente cu pericole: spiritul latin înseși și nu cel sacson, care înspiră rasa românească, și cuvântul leu nu formează basa limbei ca în Nev-York dollar.

(Va urma).

din Scheiu, apuc condeiu în mână pentru a înregistra unele detalii despre decursul aceleia. După un interval de vre-o 6—7 ani abia astăzi vedem apretiată după merit această sărbătoare. Meritul se poate atribui mai mult noului paroh al nostru Părintelui V. Voina, care a știut să de-a numitei sărbători un nimb religios cu atât mai pătrunzător, căci oamenii dedați cu obiceiul anilor trecuți, nici nu se așteptau la o solemnitate ca aceasta. Voiu releva deci în scurte cuvinte momentele mai însemnate din decurgerea des numitei ceremonii bisericesti.

La cererea părintelui Voina comanda militară de aici, a oferit muzica pentru ceremoniile rituale împănate cu sânțirea apei; ear la notificarea părintelui protopresbiter I. Petric s'a conces tuturor soldaților români de aici, ca să meargă la biserică. În urmarea acestei dispoziții toți soldații români atât infanteriști cât și artileriști au fost conduși la biserică de dl locotenent M Bârșan Compañia armată, menită pentru a da salvele ceremoniale a fost comandată de căpitanul Zwianovici (de conf. gr. orient.) Aci observ că și această companie a fost compusă tot din români. Părea că îți-e fală, când priveai la acele 2 grupe de românași postați în fața podului, pe care se săvârșea slujba religioasă, unii stând cu o privire plină de religiozitate, ear ceilalți cu o față marțială plină de tainică curiozitate. Trei salve de pușcături s'au dat în decursul serviciului dumnezeesc; una la cântarea „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale...“, a doua la rugăciunea „Și acum trimite darul prea sântului și de viață făcătorului tău Duch...“, ear a treia când s'a cântat „În Iordan botezându-te tu Doamne...“

După fiecare detunătură se prezentă arma, în care timp muzica întonă o strofă din imnul imperatului, iar apoi în curtea bisericii se mai sloboșia câte va piulițe. După ultima detunătură soldații au îngunuchiat la rugăciune, ear Părintele Protopresb. i-a stropit cu apă sfințită; după ce s'a botezat apoi tot poporul s'a ocolit biserică și cu aceasta s'a încheiat ceremonia, carea a produs în tot publicul atât român cât și strein o impresiune dintre cele mai în sufletitoare. *)

Gusterița, 8/20 Ianuarie 1884. Binevoști a da loc acestor știri în coloanele prețuitului diar ce redigeți.

Scoala poporală are să fie totul, a dis un bărbat de bun renume. Și despre aceasta nu se mai poate îndoi nimine. Scoala poporală are să ne dă tot felul de bărbați, cari fie-care la rândul seu și la înălțimea sa fiind neconținut să lucre pentru prosperarea și înaintarea în cultură a poporului din a cărui sin au eșit.

Binefacerea culturii s'au simțit încă din întunecoasa vechime și cei cari le au simțit nici că au întârziat de a o îmbrățișa cu cea mai mare căldură. Veacul în care trăim este veacul civilizației, al culturii și al libertății. Este constatată, că viitorul unui popor atârna dela cultura ce o are.

Conșcie de acest adevăr, aleargă dar astăzi popoarele Europei către cultură, cu puterea aburului și cu iuțimea fulgerului, pre carele istețimea minții omenesci, la prins în sirma odinioară întrebuințată numai pentru nise lucruri cu totul tot secundare.

Dacă vom consulta cât de cât statisticile și literaturile diverselor popoare ne vom convinge pre deplin despre cele afirmate aci.

Poporul român, care și el formează o zală în lanțul de aur al popoarelor din acest continent, având odată dreptul de esistență, are și dreptul la cultură. El a înaintat înaintează și va înainta neîncetat în aceasta direcțiune.

Cumcă și poporul român e însetat după cultură s'a putnt convinge fiecare.

Și acest popor, acest pământ fertil, va da roade cu atât mai bune și mai prețioase — cu cât va fi supus unei îngrijiri mai mari, mai raționale, și cu cât va fi tractat mai după legile firești. Numai cu astfel de fructe vom putea sta în fața curentului culturii de azi. Și să numai creadă nimenea, că ajungerea acelu scop este cu neputință, până când pământul acela este înzestrat cu calitățile cele mai escelente, calități pre cari și străinii cei nepreocupați le recunosc, — ba afirmă cu toată puterea cuvântului, că fiind calitățile acestui popor cultivate până la cel mai înalt grad, e vrednic a sta în fruntea culturii spirituale a toată omenimea.

Scoala și numai scoala poporală este locul, unde trebuie să se pună baza culturii, a acelu bun neprețuibil. Ea are chemarea de a o promova și de a escita cu tot prețul indemnului pentru cultură.

Ne simțim tare satisfăcuți, când ne convingem că semănța împrăștiată de pe catedrele noastre scolare, a ajuns în pământ fructifer.

*) Gratulăm Părintelui Voina pentru nimbul ce scie se dea serviciului dumnezeesc.

Nu putem decât să ne bucurăm, când vedem, că junimea noastră studiosă abia eșită în viața practică în cunoștință de cauza sântă, și lucră în viaa Domnului.

Duminecă seara în 8 ale acestei luni, am avut fericirea a lua parte la o reprezentațiune teatrală care avu loc în comuna româno săsească Gusterița. O reprezentațiune în care dl învățator de acolo: Necșa, cu elevii din scoala de repetițiune au reprezentat piesa vestitului nostru literat V. Alecsandri intitulată „Cinel Cinel“.

Reușita numitei reprezentațiuni a fost peste aseptare. La aceasta firesce au contribuit mai multe: o sală destul de spațioasă, o bină cu toate ale ei care prin satele noastre doar nici că se putea mai bună. În cea mai mare parte a contribuit însă personagiul, care a reprezentat aceea piesă; în speciă dl învățator prin interesul, zelul, energia și perseveranța ce a dovedit și bunii sei elevi resp. eleve prin ascultarea cu care au întâmpinat pre dl lor învățator întru realizarea frumoasei idei.

De a dragul să fi privit la tinerele țerăncuțe îmbrăcate românește, cum prin o tactică corespunderătoare își juca care de care mai bine rolul.

Cât de bine au știut să dea ele expresiune, că nu e deosebire între Muntean și Moldovean — cela român, cesta român și prin urmare una trebuie să fie ei; dar și aceia, că pe fetele de boer nu trebuie să le geneze a se îmbrăca în portul românesc ereșit dela moși dela strămoșii și a petrece cu țerării aceia atât de nobili în simțeminte.

O mare bucurie și mulțămire puteai ceti în fețele părinților, care nu se mai puteau sătura de a privi tinerele lor odrasle dovedind aceea ce a putut face scoala din ele. Din peptul fiecărui părinte puteai auzi câte un oftat însoțit de cuvinte: „No vești, apoi să nu dai copii la școală?“

Dacă ai fi aruncat un ac și nu cadea la pământ atâta public era chiar și din giur.

Nu puțin interes au arătat și contrații sasi, pentru a vedea cu ochii ce a putut face scoala română cu modestele ei puteri doar la a doava încercare. Timpul a trecut foarte iute și fiecare dintre cei de față a rămas încântat.

După finea actului al treilea a urmat petrecere cu danț. Venitul curat ni se pare a fost destinat spre scopuri scolare.

Numai câteva cuvinte încă și voi termina.

Numitul învățator, a dovedit, că și el trăește în veacul al 19 lea și că interesele omului trebuie să îndreptate.

El a știut să arete poporului, că el (poporul) mai are o școală foarte însemnată — teatrul, fără de care se poate dice aproape că n'are școală. A dat dovadă vie despre aceea ce poate cineva numai să voiască. Neajunsurile, cu care e împreună o carieră atât de spinoasă, dar onorifică, se vede n'au fost în stare să contrabalanseze voința lui cea firmă în o direcțiune nobilă.

Înainte! înainte! vom dice dară fraților învățatori, cu pași bine cumpăniți către idealul perfecțiunii, având devisa: apostolii adevărului, ai moralității și răspânditorii luminei.

Fie, ca cât mai des, poporul nostru muncitor, prin tinerele lui odrasle, să fie distras prin asemenea și alte plăceri și cu deosebire în nopțile cele lungi de eamnă. De dorit este însă, ca să se aleagă piesele cele mai adecuate pentru copii, — ba cari sunt anume alcătuite pentru ei.

Ce influință binefăcătoare pot avea astfel de producțiuni asupra omenimei, nu se poate aprecia din destul.

Unul dintre cei de față.

Brașov, 7 Ianuarie 1884. Dle Redactor! Eri seara Societatea de lectură a studenților români din loc, a ținut ședința sa publică după obiceiul de până acnm. Publicul brașovean a manifestat și de astădată un interes deosebit pentru junimea studiosă. Deși începutul seratei era anunțat pe 7 oare, totuși de pe la 6 a început a se aduna lumea în frumoasa și spacioasa sală a gimnasiunului nostru așteptând cu nerăbdare începutul ședinței. Punctualitatea aceasta care, până mai de curând nu se prea observa, a făcut o surprisă plăcută asupra mea. Se vede — mi-am dis în mine, — că publicul brașovean progresa pe și ce merge (poate se fie aceasta una dintre bunele urmări a întrunirilor literare despre care cu altă ocaziune.) La 7 oare fiind sala plină de un public ales și numeros, președintele societății de lectură, Andreiu Bârșean prof. deschide ședința printr'un discurs scurt dar pătrunzător, în care accentuează cu deosebire împregiurarea, că junimea studiosă se produce de astădată și cu muzica instrumentală, ceea ce până acum n'a fost, arată în câte-va cuvinte, de ce însemnată e muzica și face apel la părinți, ca să dea copiilor lor privilegiu a se ocupa

încă de mici cu muzica instrumentală, ca în chipul acesta modestul început cu orchestra să se poată continua și în viitor. Apelul a fost nimerit; întru cât a fost el simțit de părinții copiilor, se va vedea. Numărul mai mare sau mai mic al membrilor orchestrei studenților români va fi barometrul, după care se va putea afirma fără eroare, dacă sēmēnta aruncată de dl Bârșean a căzut pe pământ bun, sau sterp. Noi încât cunoaștem publicul brașovean, ne măgulim cu speranța, că a căzut pe pământ bun roditor! Viitorul va proba.

După acest discurs bine rostit, conform programei orchestra constatătoare din căți-va studenți eșecută cu precizie valsul de L. Viest dedicat „României june“. Silințele tinerilor au affat satisfacțiunea dorită în aplausele publicului. După acest vals ceti D. George G. Teclu studiul său istoric intitulat: „Stăruința Românilor în Dacia lui Traian.“

Densul compară părerile diferiților scriitori streini și de ai noștri, arătând întru cât au și n'au drept: aduse câteva argumente palpabile, prin care au demonstrat, că nu se poate trage nici decum la îndoială continuitatea românilor în Dacia lui Traian. Tema a fost binișor lucrată și dovedește un autor zelos, diligent.

Punctul al 4-lea din program: „Rămas bun codrului“ de F. Mendelssohn — Bartholdy, l'a eșecutat corul societății sub dirigearea D. Panteleimon Dima destul de corect și frumos. După aceasta urmă în locul punctului 5, punctul 8 din program. D. Petru Barbu a descris destul de frumos obiceiurile populare la sărbătorile Crăciunului din jurul Lugoșului prin reproducerea câtorva colinde obicinuite, densul a știut distrage publicul ascultător. Din această descriere s'a putut convinge ori și cine, cât de frumoase sunt datinile dela strămoși pe lângă cele streine, cari încep a să încuibă în mare parte la inteligența noastră prin unele locuri.

Corul de bărbați „Bucurii nevinovate“ de Spotu a fost eșecutat de acelaș cor, sub dirigearea Domnului Dima cu mult tact și frumșeță. Laudă dirigentului care a instruat, și corului care a cântat!

Punctul 7 din program: „Suvenir din Mehadia“ solo de flaută, cântată de D. Petru Barbu și acompaniat de orchestră, a fost cel mai nimerit. Publicul brașovean și el merită laudă, prin neîntrepuțele aplause au probat, că mai mult preț pune pre o doină românească decât pe vre-o altă piesă streină. D. Barbu a cântat foarte frumos și spre mulțămirea publicului a trebuit să repeteze încă odată.

Nu mai puțin potrivită a fost declamațiunea dlor George Bogdan și Lazar Teodor „Papinian și Vespasian“ de Iacob Negruzi. Declamatorii au știut interpreta destul de bine cuprinsul poeziei și unul și celalalt merită toată lauda pentru silința ce și o au dat la învățarea declamațiunii. Gesticulațiunea puțină, dar bine aplicată, schimbarea potrivită a tonului și peste tot buna accentuare a declamatorilor a secerat aplausele publicului.

Punctul din urmă „Bayona“ marș eșecutat de orchestra societății deși cam cunoscut totuș a produs un efect bun. La finea seratei D. Dir. Stefan Iosif în câteva cuvinte alese mulțămii conducătorului societății, membrilor acesteia pentru progresul făcut și publicului pentru zelul și deosebitul interes pentru junimea studiosă.

În genere dis programul seratei literare a fost arangeat cu gust. Publicul ascultător au părăsit deplin mulțămii sala gimnasiunului nostru, de sigur fie care cu dorința de a li se procura astfel de momente plăcute cât de des.

Cu acest privilegiu societatea de lectură a studenților români din loc a dat probe despre progresul, ce l'a făcut până acum. Membrii ei, în frunte cu demnul lor președinte, se cultivă pe toate terețele, semne că din aaste mlădițe vor eși cândva nesce pomi roditori ai națiunii și bisericii noastre! Așa se fie!

V. S.

O conferință în favoarea României.

ținută în Bradford (Englita).

D. James Samuelson, cunoscutul autor al lucrării: România, trecutul și prezentul ei, a ținut în zilele aceste la institutul mecanic din Bradford o conferință asupra României. Asistența era din cele mai numeroase.

Dăm aci după „The Liverpool Mercury“ din 16 Ianuarie, resumatul acestei conferințe:

„D. Samuelson, în cursul conferinței sale, a făcut în puține cuvinte istoricul dezvoltării României din timpurile cele mai depărtate, până la încoronarea actualului rege în 1881, amintind evenimentele, prin care fostele principate ale Moldovei și Mun

teniei au trecut prin diferite timpuri. El verbi de spre bravura Românilor în timpul războiului rus-otoman, care a fost urmat de tratatul din San-Stefano. Cea mai mare parte a discursului d-lui Samuelson a avut de obiect însă condițiunea actuală a regatului, pe care la descris după date geografice și topografice, insistând asupra întinderii sale precum și a numeroaselor sale instituțiuni, făcând și o descriere a capitalei și a locuitorilor ei, a diferitelor clase ce compun societatea română. Vorbi apoi de constituțiune, care seamănă cu aceea a Franței, cu deosebire că în România domnește un Rege în locul unui President. Vorbea de legile penale și instituțiunile criminale ale țării, s'a ocupat cu emanarea legilor, care s'a întâmplat în 1864. În această epocă peste 40,000 oameni au fost liberați dintr'o stare care seamănă cu aceea a sclăviei și deveniră proprietari liberi pe nisce pămenturi în întindere mijlocie de vre-o cinci-șese ectare. În schimb pământului ce li s'a dat, proprietarii primiră o compensațiune dela Stat, care s'a plătit în timp de 15 ani. Conferențiarul a atras luarea aminte a auditorului său asupra condițiunii actuale a țeranilor și a făcut oare care comparațiuni cu starea micilor proprietari din Anglerra și Irlanda. Cea din urmă parte a discursului domnului Samuelson a avut de obiect societatea mai înaltă din România. El a făcut oare-care destăinuri asupra relațiilor ce a avut cu unii din oamenii cei mai însemnați ai țării și descrise cu deamănuntul vizita ce făcu la curte în urma unei invitațiuni ce primi dela Regele. Întrevederea ce a avut cu Regele și Regina a avut o strânsă legătură cu afaceri de un interes public. Cu această ocaziune Regina ia arătat mai multe modele din țeseturile de casă ale țeranilor, precum și câteva costume naționale, cari sunt purtate acum de doamnele din cea mai înaltă societate. Conferențiarul a arătat numeroase ilustrațiuni, consistând în cea mai mare parte din fotografii de ale locuitorilor.

"A arătat apoi mai multe lucruri făcute de țerance române, supt priveghiarea Reginei. Aceste țesături vor fi duse apoi la Liverpool, pentru a fi espuse și acolo. Materialul ca și lucrarea sunt operă țerancelor.

"La sfârșitul conferenței, Dr. Fraser, președintele institutului, a exprimat mulțămirea sale d-lui Samuelson, care a fost aplaudat în modul cel mai călduros."

Varietăți.

* (Carneval). Balul de Marți seara al Reuniunii femeilor române din Sibiiu a reeșit preste toată așteptarea bine. Tot ce are Sibiiul mai ales a fost în balul acesta, pe care rar 'l va pute ajunge în frumsețe și eleganță alt bal în Sibiiu. Lamura inteligenței române și streine din Sibiiu s'a întâlnit la această ocaziune în sala dela „Imperatul Roman“, frumsețea și eleganța a dat mână cu vioiciunea și la sunetul muzicii capelei de aici, s'a dezvoltat o petrecere animată, rară în orașelul nostru.

Reuniunea femeilor române din Sibiiu se poate felicita pentru succesele materiale și morale ale balului seu. Mărețul scop urmărit de reuniune va înflori, căci vitalitatea reuniunii se manifestează cu mult efect pe toate terenele.

Cu detairurile balului nu ne ocupăm lăsând loc diarelor belestrice. Venitul brut până eri după cum sântem informați a fost 587 fl. 50 cr. v. a.

Însemnătatea ce se dă balului Reuniunii femeilor române din Sibiiu din partea străinilor, ne servește spre mândrie, și aceasta o înregistrăm ca succes, de care ne felicităm și pre noi, și și pe damele noastre.

Nr. 342 [644] 3—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de capelan în parochia de clasa III Galațiu, lângă bătrânul și neputinciosul paroch Iosif Pop, se descrie prin aceasta concurs în înțelesul ordinațiunii venerabilului consistoriu archidieceșan din 13 Decemvri Nr. 4313 B. a. c. cu termin de 30 de zile dela prima publicare în „Telegrafu Român.“

Emolumentele împreunate cu această stațiune de capelan sunt jămetate din toate venitele parochiale de peste an.

Doritorii de a se aplica la această stațiune de capelan au de ași subșterne suplicele instruite cu documentele prescrite de legile în vigoare sub-

semnatului oficiu protopresbiterial susarătat.

Făgăraș, 18 Decemvre 1883. Oficiu protopresbiterial gr. or. în conșelegere cu comitetul parochial.

Petru Popescu, protopresbiter.

Nr. 506. [647] 1—3

EDICT.

Ioan Ienciu din Nocrichiu protopresbiteratul Agnitei, care după o convênire scurtă de 7 ani a părășit pe legiuita lui soție Ana Ilea dela Gljasa superioară dispărind în lume fără a se șci locul ubicațiunii lui, — în sensul părintescei încuviințări consistoriale se provoacă prin aceasta ca în termin de 3 luni dela publicarea acestui Edict să se infășioșează naintea subscrișului for matrimoniale, căci la dinconștră se va pertracta și decide

* (Sciri din România.) Duminecă în ziua de anul nou M. S. Regele merse la oarele 10¼ dimineța, escortat de un scadron de gendarmi, spre a asista la serviciul divin, ce avea să se officieze la sfânta metropolie. Aci regele fău întimpinat la intrare de către I. P. S. S. Metropolitul Primat cu crucea și evangelia, după care incepu serviciul divin ce s'a officiat de P. S. S. archiereul Inocentie, vicariul sf. Metropolii, încungiurat de înaltul cler, față fiind Dnii ministrii, mai mulți domni senatori și deputați, înalții funcționarii ai statului și officierii generali și superiori aflați în garnisoană.

După terminarea serviciului divin, Majestatea trecend pe dinaintea gardei de onoare, compusă din garda națională și din regimentul 8 de linie, îi ură an bun și fericit și primi apoi defilarea.

În urmă regele trecu în apartamentele Metropolitului Primat, unde se află întrunită toată asistența spre a aduce suveranului urări de anul nou. Aci I. P. S. S. a ținut în numele înaltului cler o mică cuvântare.

Întorcându-se Majestatea Sa la palat, la oarele 2 a primit în salonul alb felicitările șefilor de misiuni diplomatice, care având de decan pe Escel. Sa Dnul Sulciman Bey, trimis estra-ordinar și ministru plenipotențiar al imperiului otoman, s'au prezentat în corpore. Majestatea Sa mulțămindu le a binevoit a se întreține în modul cel mai atabil cu fie-care din dnii reprezentanți ai puterilor străine.

* (Di V. Stroescu) din Odesa a dat Academiei romană suma necesară spre a tipări colecțiunea proverbelor române de Gulescu. Manuscrisul se află în arhivele academiei. Chieluelile se vor urca la 20,000 lei.

* (Jurnale nou) „Revista“ este titula unui nou „diar săptămânal pentru interese general“ ce a apărut sub redacțiunea Dlui Simeon Pocrean în Reșița Montană (Banat); — prețul de abonament pe un an 4 fl. ½ an 2 fl. ¼ an 1 fl. pe o lună 40 cr. — „Carpații“ diar cotidian, ce a apărut la Craiova: girant responsabil Nae Ionescu, abonamentul: pe an 25 lei, pe o ½ de an 13 lei.

* (Tesaurul de rășboiu al imperiului germân). Turnul Iulian din Spandau cu prețioasele sale provisiuni va fi vizitat peste câteva zile de doi membrii din comisiunea pentru datoriile imperiului germân. Întrarea în acest tesaur de rășboiu este foarte bine păzită și numai atunci poate fi posibilă, când vor intra cei doi membri ai comisiunii de odată, pentru că numai ei au ideile dela acel tesaur și lăcatul cel artificial nu se poate descuia decât numai când amendoué cheile deodată se bagă întrânsul. Mai întâi intra omul în rotundă, unde se păstrează cele 120 de milioane de mărci pentru casuri de nevoie ale imperiului. Colosala sumă este împărțită în 10 despărțeminte, dintre cari fie-care se împarte în 12 subdespărțeminte așa că în fie-care despărțemint din aceste 12 se află câte un milion de mărci în argint. Fie-care milion se află în 10 pungi de câte 10 mărci. Îndată ce se începe revisiunea, se numește un despărțemint oare care, din care se indică un subdespărțemint spre a numera bani dintrânsul. Pentru lucrul acesta este designată o comandă militară, așa că numărarea cea migaloasă se sevârșește într'un timp foarte scurt. Dacă sau revidat doue s'au trei pungi decate 100,000 mii mărci din diversele despărțeminte și s'a aflat suma din ele esactă, atunci această parte a revisiunii s'a terminat. După aceea se revidează și celelalte trei fonduri ale imperiului, cel pentru învaliști, cel pentru construcțiunea fortărețelor și cel pentru clădirea edificiului pentru parlament, numai cât la revisiunea acestor fonduri se purcede cu mai multă minuțiositate revidându-se mai întâi singuraticele

valori și căutând cupoanele, numerile, seriile și alte particularități asemănându-le cu registrele.

* (Frică, nu glumă.) Din părțile bihorene oare-cine 'și descrie următoarea pătenie: Se șcie cât de plăcut este lupilor muntele Samló, și cumcă călătorii în acele ținuturi adesea dau față cu dênșii. În ziua 2-a a lunei curente având trebă într'o comună din acel ținut, am plecat pedestru învălit în bundă și înarmat cu un revolver. Când înserase binișor am plecat spre casă. Abia făcusem cam 300 pași la câmp, când aușii în dărêtrul meu neaua (ometul) părăind. Întorcându-mi privirea îndărêt, vèd o figură de animal cu patru picioare grăbind către mine. Asta e lup, imi dîsei eu. Mè învăluit îndată în bundă și më culcai în nea acceptând în desperare urmările. Lupul mă ajunge, începe a mirosi bunda. Sudori de moarte mă apucară, nici pentru o lume întreağă nu aș fi dat semn de viață. Lupul se sătură de miros, dar o amar de mine! în loc săși continue calea mai departe, el se culcă peste mine, aședându-și capul său pe al meu, în loc de perină. Sângele începă a mi se închea în vine. Nușdăm nimic, nu vedeam nimic. Această panică situațiune dură câte-va momente; după decurgerea lor lupul se ridică, plecă dela mine și me lăsă cu viață. Acum me prinsă curiositatea, să știu dusu'sa departe, ori stă în apropierea mea? Ridic nișel capul. Lupul e lângă mine, imi amiroasă bunda de nou, eară mă aripesce, până când eu credeam că se socotesce, din care parte a corpului se înceapă a mă sfértica. Frica mea se potențase la un grad nedescrîptibil. Lupul eară plecă dela mine. Acum imi pică în minte că am revolverul încărcat în busunar, intinsei mâna îngh-țată de frică până la buzunar, prinsei revolverul, încordai cocoșul și acum încuragiat, scot capul de sub bundă, vèd pe inimicul meu la o distanță de câți va pași vigiland asupra mea. Trag, inimicul meu începe a se tăvăli înaintea picoarelor mele, după aceea rămâne întins, fără miscare. Acum încep eu a veghia asupra lui cu revolverul în mână și preparat ca, îndată ce va mai da semne de viață se-i mai trag un glonț. Vèzènd inse că el nu se mai miscă, aprind un chibrit ca să cunosc bine pe inimicul meu. În mâna stângă țin lemnușul arțător, care-mi luminează, în dreapta revolverul. Ce se ved? Inimicul meu nu era lup, ci fidelul meu câne, care venise în urma mea să me asocieze și scutească. Sërmanul câne, pentru credința și ingrîirea sa — și-a perdat viața. „Luminătorul.“

Mai nou.

Oficiosul „Nemzet“ scrie în Nr. său de ieri, că din călătoria ministru-președintelui Tisza la Viena pot urma rezoluțiuni ponderoase în toate cestiuile și afacerile politice, cari privesc țeara. Alegerile reprezentanților dietali se vor face în anul acesta în luna lui Maiu. Șcierea aceasta a lui „Nemzet“ a produs sensațiune mare în casa reprezentanților.

În cercul Bogșei fău ales alaltă eri cu unanimitate de deputat dietal fostul vice-comite Simonescu. Contra-candidatura lui Babeș fu revocată din respect față de persoana lui Simonescu. Inșulfetirea e mare.

Loterie.
Mercuri din 23 Ianuarie 1884.

Sibiiu:	20	59	22	81	74
---------	----	----	----	----	----

Bursa de Viena și Pesta.
Din 22 Ianuarie n. 1884.

	Viena	B-pesta
Galbin	5.71	6.69
Napoleon	9.61	9.59
London (pe polița de trei luni)	121.15	121.15

Nr. 342 [644] 3—3
CONCURS.
Pentru ocuparea postului de capelan în parochia de clasa III Galațiu, lângă bătrânul și neputinciosul paroch Iosif Pop, se descrie prin aceasta concurs în înțelesul ordinațiunii venerabilului consistoriu archidieceșan din 13 Decemvri Nr. 4313 B. a. c. cu termin de 30 de zile dela prima publicare în „Telegrafu Român.“

Emolumentele împreunate cu această stațiune de capelan sunt jămetate din toate venitele parochiale de peste an.

Doritorii de a se aplica la această stațiune de capelan au de ași subșterne suplicele instruite cu documentele prescrite de legile în vigoare sub-

semnatului oficiu protopresbiterial susarătat.

Făgăraș, 18 Decemvre 1883.
Oficiu protopresbiterial gr. or. în conșelegere cu comitetul parochial.
Petru Popescu, protopresbiter.

Nr. 506. [647] 1—3
EDICT.
Ioan Ienciu din Nocrichiu protopresbiteratul Agnitei, care după o convênire scurtă de 7 ani a părășit pe legiuita lui soție Ana Ilea dela Gljasa superioară dispărind în lume fără a se șci locul ubicațiunii lui, — în sensul părintescei încuviințări consistoriale se provoacă prin aceasta ca în termin de 3 luni dela publicarea acestui Edict să se infășioșează naintea subscrișului for matrimoniale, căci la dinconștră se va pertracta și decide

procesul intentat de nevasta lui sus-numită și în absența lui.
Nocrichiu în 15 Decemvre 1883.
Scaunul ppterat. gr. or. al Agnitei ca for matrimonial de I instanță.
Gregoriu Maier, admstr. ppterat.

La subscrișul se află de vëndare
rachiu de drojdii și de prune
în calitatea cea mai fină.
Tot odată se primesc
drojdiile de vin și prunele
spre a le ferbe într'u rachiu.
Condițiunile mai de aproape la
[647] 2—3
Carl Berger,
Sibiiu, strada Gușterifei Nr. 16.

MORBURI SECRETE
le vindec pe baza esperiențelor celor mai noue științifice, chiar și în casurile cele mai desperate, fără de conturbare în ocupațiune. Deasemenea și urmările cele mai rele ale păcatelor secrete din tinerețe (onania), destructiunea nervilor și impotența. Discrețiune cât se poate de mare. Ne rogăm pentru raport detaiat despre morb. [645] 2—4

Dr. Bella,
membru la societăți științifice etc.
6, Place de la Nation 6. — PARIS.